

15 Febr. 1919.

No. 4.

24e Jaargang.

# DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE  
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Zie, ik zend ulieden den Profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal; en hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaders; opdat ik niet come en de aarde met den ban sla.

Maleachi 4: 5 en 6.

## Het Eerste Presidentschap der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Door het overlijden van President Joseph F. Smith was het noodig geworden het Eerste Presidentschap weder te organiseeren. Er waren geen redenen dit tot later uit te stellen en daarom werd besloten dit gewichtig werk zoo spoedig mogelijk te verrichten.

Zaterdag 23 November, des morgens te 9 uur, werd in den tempel te Salt Lake City een bijzondere vergadering gehouden door den Raad der Apostelen. De volgende apostelen waren tegenwoordig:

Heber J. Grant, Anthon H. Lund, Rudger Clawson, George Albert Smith, Charles W. Penrose, Orson F. Whitney, David O. McKay, Anthony W. Ivins, Joseph F. Smith Jr., James E. Talmage, Stephen L. Richards, and Richard R. Lyman. Ook de presideerende Patriarch, Hyrum G. Smith, was aanwezig.

Ouderling Heber J. Grant, President van den Raad der Apostelen, werd met algemeene stemmen erkend als President der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij koos Anthon H. Lund tot eerste raadgever en Charles W. Penrose tot tweede raadgever. Deze mannen waren ook de raadgevers van wijlen President Joseph F. Smith. Zij zijn mannen van veel kennis en ondervinding, en hunne verkiezing als raadgevers in het Eerste Presidentschap baarde geen verwondering, daar dit algemeen was verwacht.

President Anthon H. Lund, het oudste lid van den Raad der Apostelen, werd met algemeene stemmen tot President van genoemden Raad gekozen. Daar hij echter als raadgever van den President der Kerk werkzaam is, werd Apostel Rudger Clawson tot waarnemend President der Apostelen aangesteld. Onmiddellijk na deze vergadering ving de nieuwe ambtenaren der Kerk hunne werkzaamheden aan.

President Heber J. Grant is de zevende President der Kerk en hij is reeds 36 jaren als Apostel werkzaam geweest. Hij was de eerste Apostel der Kerk die in den staat Utah werd geboren en als President der Kerk geniet hij dezelfde eer.

De Kerk is een nieuw tijdperk ingetreden en het werk des Heeren zal zich onder de leiding dezer beproefde en ervaren mannen verder krachtig ontwikkelen.

#### **President Heber J. Grant.**

President Heber Jeddy Grant is de zoon van Jedediah M. Grant en Rachel Ridgway Ivins. Hij werd 22 November 1856, te Salt Lake City geboren. Zijn gelegenheid om de school te bezoeken was zeer beperkt, en alhoewel hij eenigen tijd de Deseret Universiteit bezocht, heeft hij zijn opvoeding voornamelijk ontvangen in de school van ondervinding. Reeds op jeugdigen leeftijd nam hij in de Kerk een werkzaam aandeel. Hij was een raadgever in de eerste Jongelings-vereëning die in de Dertiende Ward te Salt Lake City werd georganiseerd. Hij was ook als ouderling en zeventiger werkzaam. In October 1880, werd hij President van de Tooele Stake. Hij was toen nog geen 24 jaren oud en de jongste Stake-President in de Kerk. Hij werd 16 October 1882 door President George Q. Cannon tot Apostel verordineerd.

Als zendeling heeft hij veel en ijverig gewerkt. Hij was in die roeping in de Ver. Staten, Engeland, Mexico en Japan werkzaam. Met ouderling Brigham Young Jr. ging hij naar Sonora, Mexico, toen aldaar nog geen leden der Kerk waren, om het Evangelie aan de Yaqui Indianen te prediken. Later bezocht hij ook andere Indiaansche stammen met hetzelfde doel. Gedurende eenige jaren was hij President van de Europeesche zending en vertrok 24 Juli 1901 naar Japan, om aldaar zendingswerk te verrichten.

Ook op maatschappelijk gebied was hij ijverig werkzaam en is zeer bekwaam. Als kantoorjongen maakte hij een begin, doch spoedig werden hem hooger betrekkingen aangeboden. Voor verschillende maatschappijen is hij werkzaam geweest en heeft veel gedaan voor de ontwikkeling van dezen staat. Toen het met de Kerk financieel niet zoo gunstig gesteld was als nu het geval is, verschaft hij veel hulp; en gedurende de paniek van 1890 en 1891 deed hij eenige reizen naar de oostelijke staten en verkreeg geldelijken steun voor verschillende ondernemingen in dezen staat. Ook in 1893 deed hij hetzelfde. In dat jaar doorleefde ook de Kerk moeilijke dagen, doch Apostel Heber J. Grant was een krachtige steun. Als lid van de legislatuur van Utah en van het stadsbestuur van Salt Lake City is hij ook werkzaam geweest, en een ieder is bekend met zijne werkzaamheden op het gebied der drankbestrijding en voor de vrijheidsleeningen.

### **President Anthon H. Lund.**

President Anthon H. Lund werd 15 Mei 1844 te Aalborg, Denemarken, geboren. Toen hij twaalf jaren oud was, 15 Mei 1856, werd hij gedoopt en lid der Kerk. Sedert dien tijd was hij ijverig en onvermoeid in den wijngaard des Heeren werkzaam. Later emigreerde hij naar Utah en arriveerde 23 September 1862 te Salt Lake City. Hij vestigde zich in Sampete County en verbleef aldaar tot het najaar van 1870. In 1871 vertrok hij als zendeling naar Scandinavië. In 1883 vervulde hij een tweede zending in de noordelijke landen van Europa. In Mei 1881 werd hij tot vice-president van den Manti-tempel aangesteld, en in 1891 volgde hij Daniel H. Wells als president van genoemden tempel op. In October 1889 werd hij tot Apostel gekozen en werd als zoodanig door President George Q. Cannon verordineerd. Van 1893 tot in den zomer van 1898 was hij president der Europeesche zending. Sedert dien tijd was hij als Apostel werkzaam en werd door wijlen President Joseph F. Smith als raadgever gekozen.

### **President Charles W. Penrose.**

President Charles W. Penrose werd 4 Februari 1832 te Camberwell, Engeland, geboren. Hij werd in Mei 1850 een lid der Kerk. Nadat hij omtrent tien jaren zendingswerk had verricht, emigreerde hij in 1861 naar de Ver. Staten. Eerst vestigde hij zich te Farmington, Davis County, en in 1864 verhuisde hij naar de Cache vallei. In 1865 vertrok hij naar Engeland op zending en keerde in 1868 naar Utah terug. Hij vestigde de „Ogden Junction” en in 1880 werd hij hoofdredacteur van de „Deseret News.” Met groote bekwaamheid heeft hij die betrekking gedurende een groot aantal jaren vervuld. In 1884 werd hij een raadgever van den President van de Salt Lake Stake, vervulde in 1885 een korte zending in de Ver. Staten, en vertrok daarna naar Engeland, om redactiewerk voor de „Millennial Star” te doen. Na zijn terugkeer in Utah werkte hij weder voor de „Deseret News.” Later werd hij naar Washington gezonden, alwaar hij twee jaren in het zendingsveld werkzaam was, en schreef vele artikelen in de „Forum” en andere tijdschriften over „Mormoonsche” vraagstukken. Ook is hij redacteur van de „Salt Lake Herald” geweest, en in het najaar van 1885 ging hij op het kantoor van den geschiedschrijver der Kerk werken. Later, 1 Januari 1899, werd hij weder tot hoofdredacteur van de „Deseret News” aangesteld en bleef als zoodanig werkzaam totdat hij eenige jaren later naar Engeland vertrok, om over de Europeesche zending te presideeren. Na zijn terugkeer was hij ijverig in de Kerk werkzaam en werd 2 December 1911 door wijlen President Joseph F. Smith als tweede raadgever gekozen. Alhoewel hoog bejaard, is hij nog krachtig van gestel en helder van geest.

## VERSLAG VAN DE ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Zooals tevoren in ons tijdschrift was gepubliceerd, werd bovengenoemde Conferentie gehouden op 26 Januari l.l. Zij mocht zich verheugen in groote belangstelling en vele leden van buiten de stad waren overgekomen.

De eerste vergadering, gehouden in Excelsior, werd tot orde geroepen door President Jac. J. van Langeveld. Gezongen werd „God's geest brandt in 't harte”, waarna Ouderling N. Leslie Andrus's Heeren zegen vroeg over de vergadering. Vervolgens werd door het koor „Geef ons plaats om eens te zijn” gezongen. Na een kort woord van welkom door den leider, werd het woord gegeven aan Ouderling Herbert E. Williams, President van de Utrechtsche gemeente. Hij begon te verklaren waarom wij „Mormonen” genoemd worden. Dit is naar aanleiding van het feit dat in het Boek van Mormon de profeet van dien naam genoemd wordt. Hij schreef een verslag, een goddelijk verslag van de gebeurtenissen, welke plaats hadden onder de bewoners van het westelijk halfond. Dit verslag houdt onder meer dezelfde beginselen in, welke door Jezus Christus verkondigd werden. Spr. toont verder door voorbeelden aan hoe iemand geroepen moet zijn om in Gods wijngaard te bedienen en wijdt nog een enkel woord aan den kinderdoop.

Het koor zong „The Glory of God”, waarna Ouderling Wilford Hilton geroepen werd, welke sprak over de noodzakelijkheid van den val in het Paradijs. Wij zijn geschapen om hooger te ontwikkelen. Wij zijn geen minderwaardige wezens, maar allen zijn Gods kinderen en gezegend met gaven des geestes, Jezus kwam als gevolg van het plan van God, om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.

Door Ouderling Herbert E. Williams werd een solo gezongen, met pianobegeleiding door Zuster Teda Kwant.

Ouderling Mahonri A. Josephson, President van de Amsterdamsche Conferentie sprak over het gebed. Indien mogelijk, zouden wij altijd onze verlangens aan Vader of Moeder willen bekendmaken, en wanneer wij van huis verwijderd zijn, zouden wij telkens onze groeten daarheen willen zenden. Zoo zouden wij ook in contact moeten blijven met onze Hemelsche Vader. Wij zijn van huis gezonden om onze zending hier te vervullen, maar Vader wil ons Zijn wijze raadgevingen niet onthouden. Zijn wij daar evenwel ongehoorzaam aan, dan komen we tot dwaling.

Tot slot werd door allen gezongen „Komt, Heil'gen, komt,” en met dankzegging gesloten door President Jacob Dokter van Rotterdam.

's Middags om twee uur kwam men weer bijeen in dezelfde zaal. Begonnen werd met het zingen van „Heel de wereld ligt in 't donker”.

Gebeden door Br. - Willem Kwant van Utrecht. Daarna zong het koor „Daal neer, o Heer,” en vervolgens werden door President John A. Butterworth de autoriteiten der Kerk voorgesteld, die door algemeen handopsteken in hunne onderscheidene roepingen werden erkend.

Ouderling N. Leslie Andrus was hier de eerste spreker. Omdat velen het Evangelie niet verstaan, wordt het als iets beschouwd, dat onmogelijk bestaanbaar is. Dat was ook in Paulus' dagen, toen het als dwaasheid werd geacht. Het Evangelie geeft echter wijsheid en in deze dagen zijn openbaringen gegeven, waardoor schoone dingen, waarvan de kennis in den loop der eeuwen verloren geraakt, weder aan het licht kwamen.

Ouderling Francis O. Jones zegt, dat er een geest onder ons volk heerscht, waardoor het tezamen wordt gehouden. Het Evangelie wordt onder de menschen gepredikt, maar zij weigeren het aan te nemen. Toch zijn de beginselen, daarin geleerd van groote waarde. Er zal evenwel een tijd komen, dat de volkeren zullen hongeren, niet naar brood, maar naar het Woord Gods.

Nadat het koor „I love the Lord” had gezongen, verkreeg Ouderling Alvin J. Teuscher van Groningen het woord. Liefde koos hij tot onderwerp. Ik heb den Heere lief, zeide hij, omdat Hij mijne gebeden hoort. Het Evangelie heb ik meer lief gekregen, omdat ik hier in Holland ondervonden heb van welk eene onschatbare waarde het is. De macht van het kwade, die altijd werkzaam is, heeft mij de macht van het goede, welke uit God is, meer op prijs doen stellen.

Ouderling Elbert Stephenson, President van de Groningsche Conferentie, was de laatste spreker. Vóór wij op aarde kwamen, waren onze geesten in de tegenwoordigheid van God. Wij werden naar de aarde gezonden ter verdere ontwikkeling en door die ontwikkeling leeren wij de dingen Gods te verstaan en leeren wij dwaling van waarheid te onderscheiden. Spreker gaf eene krachtige getuigenis.

Het koor zong „Luister en glorie” en Ouderling Cornelis de Jong van Rotterdam sloot met dankzegging.

De volgende vergadering begon 's avonds om 7 uur in het Nutsgebouw. Door allen werd „O, zeg wat is waarheid” gezongen. Ouderling Mahonri A. Josephson ging voor in 't gebed, waarna het koor zong „Glorious Things of Thee are Spoken.”

Als eerste spreker trad de leider naar voren. Mormonisme is het Evangelie van Christus en zooals het hersteld is in deze dagen heeft het vele groote waarheden geopenbaard, die volkomen in strijd zijn met de heerschende meening. God schiep de wereld uit niets, leert de afvallige Christenwereld. God openbaarde zich aan Joseph Smith en onderwees hem, dat Hij, God, de elementen tezamen riep en de wereld schiep. God is een persoonlijk God en dit werd bewezen

door den Vader en den Zoon, door in persoon aan Joseph Smith te verschijnen. Twee personen in de gedaante des menschen, maar volmaakt. De Heilige Geest is een persoonlijkheid van Geest. De Christenen leeren eeuwige verdoemenis voor allen die niet tot zaligheid zijn uitverkoren. De goddelijke leer is dat allen zullen geoordeeld worden naar hunne daden en dat de zaligheid onder ieders bereik is, die zich aan de voorwaarden, daartoe gesteld, wil onderwerpen en dan volharden tot het einde.

Het koor bracht „Wie zijn 't, die in 't wit gekleed” ten gehoor en daarna sprak Ouderling Rulon J. Sperry, President van de Arnheemsche Conferentie. Hij verhaalde in 't kort hoe de profet Joseph Smith twijfelde, toen hij nog maar een knaap was bij welke godsdienst hij zich zou aansluiten, en hoe hij naar een bosch ging, om in de eenzaamheid zijn hart voor God uit te storten. Hoe de Vader en de Zoon verscheen en hem bekendmaakte wat en hoe te doen. Dáár was het dat hij tot een instrument in 's Heeren hand verklaard werd om de bedeeeling van de volheid der tijden in te leiden. Dáár kreeg hij een persoonlijke getuigenis van het bestaan van God, die dood noch hel aan het wankelen kon brengen. Dáár verkoos God hem tot profet en werd hem geopenbaard dat al de verschillende godsdiensten die op aarde waren den Heere verwerpelijk waren, omdat zij Hem wel naderden met de lippen, maar hunne harten verre van hem hielden. De wereld heeft Joseph Smith verworpen, omdat zij hem niet wilde gelooven. Waarom echter gelooft men de oude profeten en versierd men hunne graven? Toch zal Joseph Smith's getuigenis standhouden en doordringen tot elk gewest.

Het koor zong nogmaals eene Engelsche lofzang, „Holy is the Lord,” waarna Zendings-President John A. Butterworth als laatste spreker optrad. Wij komen niet om u te bedriegen, zeide spr., maar wij komen in den naam des Heeren. Niet ieder die beweert God's dienstknecht te zijn, is van Hem geroepen. Het Evangelie begon eer de wereld was en omvat alle volkeren. Alle menschen sterven in Adam, maar worden in Jezus Christus wederom levend gemaakt.

Joseph Smith's leeringen houden stand en kunnen door de drogredenen der wereld niet te niet gedaan worden. Wij gelooven aan een God van vleesch en beenderen, dat de geest leefde voor hij op aarde kwam; dat Adam gehuwd was; dat het Evangelie gepredikt wordt aan de dooden; en ook dat God zich geopenbaard heeft aan Joseph Smith. Wij gelooven dat wij moeten wedergeboren worden om zalig te worden en dat de beginselen, door Jezus geleerd, daartoe gehoorzaamd moeten worden. Door spr. werd aan de hand der schriften aangetoond, dat het fundament gelegd wordt door waar geloof, bekeering en wedergeboorte uit water en geest. Dat Johannes de doop predikte en bediende aan allen die bekeeren konden en eveneens dat de doop in Israel

reeds bekend was, voordat Johannes kwam. Spr. eindigde met een opwekking tot onderzoek.

Een kort woord van dank werd door den leider gebracht aan allen die tot het welslagen van deze conferentie hadden medegewerkt en daartoe tijd noch moeite gespaard hadden.

Gezongen werd „Komt, hoort naar des profeten stem,” waarna Onderling Herbert E. Williams deze conferentie met gebed sloot.

---

### Rijmpreekjes.

#### No. 17. Bloemen tijdens 't leven.

'k Stond bij een open kist, waarin een lichaam, dood . . . 'k Zag bloemen, rist op rist, sneeuwblank en ook bleekrood. De kamer was vervuld van machtig-zoete geur; er stond een groep, gehuld in rouw-zwart, in getreur . . . En mijn verbeeldingsoog zag toen mijzelfen daar; een vriendengroep bewoog heel stil zich om mijn baar . . . Kwam nu mijn stervensstond, dan ging het óók aldus. Een enkele dierbre mond drukte misschien een kus op mijn ijskoude hoofd; men voerde bloemen aan; een kleine kring, beroofd, zou zóó te treuren staan . . . Een zware bloemengeur hing over de open kist . . . Heel zachtkens ging de deur, waarvan ik toch niets wist . . . Licht prees een vriendenmond mijn streven hier beneên, een vriend die mij verstond — misschien toch was er één . . . Gebreken zag hij niet (hij was een *vriend*, niet waar?) of, zag hij ze al, hij liet die onbesproken maar . . .

Mijn vrienden, 'k ben niet dood! niet roerloos ligt mijn arm! mijn lippen zijn nog rood, mijn hartebloed is warm! Hebt gij een vriendelijk woord, laat mij het hooren, THANS! Eén bloempje nú bekoort mij méér dan straks een krans! Uw vriendenhanddruk, geeft mij dien voordat mijn geest naar andere oorden zweeft en 't heet: „Hij is geweest!” Uw liefdekus, onthoudt mij dien niet tot den stond waarop gevoelloos, koud en machtloos is mijn mond! O, neen! misplaatst is niet het na-den-doodsch geroem; maar wijl het oog nog ziet, waardeert het méér één bloem, die ware liefde gaf, dan mooie krans of rist op 't pasgesloten graf, op stervensspond of kist!

FRANK I. KOOYMAN.

---

### Een wit kruis gezien in de klare lucht.

Onder bovenstaanden titel vertalen wij uit de „Deseret Evening News” van 21 November l.l. het volgende:

„Daar op de plek waar de Dublin mailboot op 10 October gezonken



was, in den grond geboord door een Duitschen torpedo, — in het Iersche kanaal — met een verlies van ongeveer 480 levens, is door inwoners van Dublin, volgens hun beweren, een groot wit kruis gezien in de helder klare lucht.

Canon Pim, rector van de Christelijke Kerk te Kingstown, zendt daarvan het volgende relaas aan de „Iersche Tijd”.

„Verleden Zaterdagmiddag was er een wolkenbank aan den horizon, en tegen de heldere lucht daarboven verscheen, enkele oogenblikken lang, een groot wit kruis in absoluut volmaakte vorm. Het kruis werd waargenomen door tenminste vier leden van mijn eigen huisgezin zoowel als door anderen.

„Een van de ooggetuigen beschreef mij dat het hem eerst had toegeschenen alsof er een groot wolkenbeeld was met uitgestrekte armen dat de vorm aannam van een kruis, en onderwijl de scherpte van lijnen verdween, schein het geheel vol te zijn met de gelaats-trekken van mannen en vrouwen. Het schein zich juist te bevinden op de plek waar het ongeval met de „Leinster” (de mailboot) plaats-greep.

„Wij ondernemen niet er eene verklaring van te geven, maar het verschijnsel was zeker daar, en werd in elk geval aanvaard als een symbool van troostrijken aard.”

---

### Ontslagen.

---

Ouderling Louis M. Griffiths is op 24 Januari per s.s. „Rotterdam” van de H.A.L. naar huis teruggekeerd. Hij kwam hier aan in December 1916 en was achtereenvolgens werkzaam in Utrecht, Groningen, Rotterdam en Amsterdam. Oorzaak van zijn vertrek was zijne lichamelijke ongesteldheid, waarvan hij, volgens medisch advies, in eigen land spoediger herstellen zou. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX en wij wenschen Broeder Griffiths een spoedig herstel toe en voegen er de wensch aan toe, dat hij in eigen woonplaats nog veel moge bijdragen tot eere van Gods naam en tot uitbreiding van zijn werk.

---

In zoogenaamde slechte liên  
 Kan ik nog heel veel goedheid zien;  
 In menschen die men heilig heet,  
 Zie ik nog zooveel zonde en smet,  
 Dat ik hen niet te scheiden weet.  
 Waar God geen scheilijn heeft gezet.

---



# DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:  
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent  
J. J. VAN LANGEVELD.

## Visioen met betrekking tot de Verlossing der Dooden.

Dit „Visioen met betrekking tot de verlossing der dooden” werd onderworpen aan het oordeel van de Raadgevers in het Eerste Presidentschap, den Raad der Twaalven, en den Patriarch, en eenstemmig door hen allen aanvaard. Het is gepubliceerd in de „Improvement Era” van December, naar welk tijdschrift de „Deseret News” verwijst met betrekking tot haar recht om het over te drukken. Wij, op onze beurt, vertalen het uit de „Deseret News”.

De uitgave ervan omtrent dezen tijd zal aan hen die de laatstleden conferentie bezochten, of sedert dien de verslagen ervan hebben gelezen, de beteekenis bevestigen en verduidelijken van de woorden van Pres. Smith, die hij sprak in zijne openingsrede 4 October, toen hij zeide:

„Gedurende die vijf maanden ben ik niet alleen geweest. Ik ben met den geest van het gebed, van smeeking, met geloof en beslistheid gezegend geweest; en ik heb voortdurend gemeenschap gehad met den Geest des Heeren.”

Op den derden October van het jaar negentienhonderd en achttien, zat ik in mijn kamer, peinzende over de Schriften, en bespiegelende het groote zoenoffer dat gemaakt werd door den Zoon van God voor de verlossing der wereld, opdat door Zijne verzoening en door gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie, de menschen zalig zouden kunnen worden.

Terwijl ik aldus bezig was ging mijn geest terug naar de geschriften van den Apostel Petrus tot de heiligen, verspreid door Pontus, Galatië, Cappadocië en andere deelen van Azië, alwaar het Evangelie, na de kruisiging van Christus, gepredikt was geworden. Ik opende den Bijbel en las het derde en vierde hoofdstuk van den eersten brief van Petrus, en kwam meer dan ooit te voren onder den indruk van de volgende woorden:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden. Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den geest; in denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft.

Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid

werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water. (1. Petrus 3:18-20.)

Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest." (1 Petrus 4:6.)

Deze dingen, welke geschreven zijn, bepeizende, werden de oogen van mijn verstand geopend, en de Geest van God rustte op mij, en ik zag de menigten der dooden, beiden klein en groot. En daar waren, tezamen in één plaats vergaderd, een ontelbaar gezelschap van de geesten der rechtvaardigen, die, onderwijl zij in sterfelijkheid leefden, getrouw waren geweest in het getuigenis van Jezus, en die eene offerande hadden opgeofferd naar de gelijkenis van de groote offerande van den Zoon van God, en die wederwaardigheden, kwellingen en verdriet hadden verduurd in den naam van hunnen Verlosser. Alle dezen hadden afscheid genomen van het sterfelijke leven, standvastig in de hoop op eene heerlijke opstanding, door de genade van God den Vader en Zijnen Eeniggeboren Zoon, Jezus Christus.

Ik zag dat zij vervuld waren met vreugde en blijdschap, en dat zij zich tezamen verblijdden omreden de dag van hunne verlossing ophanden was. Zij hadden zich verzameld, afwachtende de komst van den Zoon van God in de geestenwereld om hunne verlossing van de banden des doods aan te kondigen. Hun slapend stof zou tot zijnen volmaakten vorm hersteld worden, been tot zijn been, en de zenuwen en het vleesch daarop, de geest en het lichaam vereenigd om nimmermeer te worden gescheiden, zoodat zij eene volheid van vreugde mochten kunnen ontvangen.

Wijl deze uitgebreide schare wachtte en met elkander sprak, zich verheugende in het uur van hunne verlossing van de ketenen des doods, verscheen de Zoon van God en kondigde vrijheid aan voor de gevangenen die getrouw waren geweest, en daar predikte Hij tot hen het eeuwige Evangelie, de leer van de opstanding en de verlossing van het menschedom van den val, alsmede van persoonlijke zonden op voorwaarde van bekeering. Maar naar de boozen ging Hij niet, en onder de goddeloozen en onbekeerden die zich hadden bezoedeld terwijl zij in het vleesch waren, verhief zich Zijne stem niet, evenmin zagen de rebelleerenden die de getuigenissen en de waarschuwingen van de aloude profeten hadden verworpen, noch Zijne aanwezigheid, noch Zijn gelaat. Waar die waren daar heerschte duisternis, maar onder de rechtvaardigen was vrede, en de heiligen verheugden zich in hunne verlossing en bogen de knie en erkenden den Zoon van God als hunnen Verlosser van den dood en de ketenen der hel. Hun voorkomen gaf eene schittering van zich en de uitstraling van de tegenwoordigheid van den Heer rustte op hen en zij zongen lofliederen tot Zijnen heiligen naam.

Ik verwonderde mij, want ik verstond dat de Zaligmaker ongeveer drie jaren had doorgebracht in Zijne bediening onder de Joden en die van het huis Israëls waren, trachtende hun het eeuwig Evangelie te prediken en hen tot bekeering te roepen; en toch, niettegenstaande Zijne machtige werken en wonderen en de verkondiging van de waarheid met groote kracht en met gezag, waren er slechts weinigen die naar Zijne stem luisterden, en die zich verheugden in Zijne tegenwoordigheid, en de zaligheid door Zijne bediening ontvingen. Maar de bediening onder hen die gestorven waren was beperkt tot den korten tijd die er verliep tusschen de kruisiging en Zijne opstanding; en ik verwonderde mij over de woorden van Petrus waarin hij zeide, dat de Zoon van God predikte tot de geesten die in de gevangenis waren, die ongehoorzaam waren geweest en die eenmaal de lankmoedigheid Gods verwachtende waren in de dagen van Noach, en hoe het mogelijk was voor Hem om tot deze geesten te prediken en het noodzakelijke werk onder hen te verrichten in zoo'n korten tijd.

En, onderwijl ik mij verwonderde, werden mijne oogen geopend, en mijn verstand verlicht, en ik ontdekte dat de Heer niet persoonlijk zich onder de goddeloozen en de ongehoorzamen, die de waarheid hadden verworpen, had begeven om hun te prediken; maar ziet, van onder de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijne krachten en bemachtigde boodschappers, en droeg hun op om voort te gaan en het licht van het Evangelie te dragen tot hen die in duisternis waren, ja tot alle de geesten der menschen. En aldus werd het Evangelie aan de dooden gepredikt. En de uitverkoren boodschappers gingen voort om den aangenamen dag des Heeren te verkondigen, en om vrijheid uit te roepen tot de gevangenen die gebonden waren; ja tot allen die zich wilden bekeeren van hunne zonden en het Evangelie ontvangen. Aldus werd het Evangelie gepredikt tot hen die, zonder eene kennis van de waarheid, in hunne zonden gestorven waren, of gestorven in overtreding, de profeten verworpen hebbende. Dezen werd geloof gepredikt in God, bekeering van zonde, plaatsvervangenden doop voor de vergeving der zonden, de gave des Heiligen Geestes door het opleggen der handen, en alle andere beginselen van het Evangelie, noodig voor hen om te weten, ten einde zich te bekwamen opdat zij konden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.

En zoo werd het onder de dooden, beiden klein en groot, bekend gemaakt, onder de onrechtvaardigen zoowel als onder de getrouwen, dat verlossing was teweeggebracht door de offerande van den Zoon van God aan het kruis. Aldus werd het bekend gemaakt, dat onze Zaligmaker Zijnen tijd gedurende Zijn verblijf in de geestenwereld doorbracht met de getrouwe geesten van de profeten, die van Hem in het vleesch getuigd hadden, te onderrichten en voor te bereiden,

opdat zij de boodschap van verlossing brengen zouden tot alle de dooden tot wien Hij niet persoonlijk kon gaan, omreden hunnen opstand en overtreding, opdat zij door de bediening van Zijne dienstknechten eveneens Zijne woorden mochten hooren.

Onder de grooten en machtigen die verzameld waren in deze groote vergadering van de rechtvaardigen, waren Vader Adam, de Oude van Dagen en vader van allen, en onze glorievolle Moeder Eva, met vele van hare getrouwe dochteren, die, door al de eeuwen heen, geleefd hadden, en den waren en levenden God dienden. Abel, de eerste martelaar, was daar, en zijn broeder Seth, een van de machtigen, welke was naar het uitgedrukte beeld van zijnen vader Adam. Noach, die den vloed aankondigde en daarvoor waarschuwde; Sem, de groote Hoogepriester; Abraham, de vader van alle geloovigen; Izaak, Jakob en Mozes, de groote wetgever van Israël; Jesaja, die door profetie verklaarde dat de Verlosser gezalfd was om de gebrokenen van hart te verbinden, om vrijheid uit te roepen tot de gevangenen, en de opening der gevangenis voor hen die gebonden waren, die allen waren daar.

Alsook Ezechiël wien, in een gezicht, de groote vallei met verdroogde beenderen getoond was, welke beenderen bekleed zouden worden met vleesch om opnieuw voort te komen in de opstanding der dooden, als levende zielen; Daniël, die de oprichting voorzag en voorspelde van het koninkrijk Gods in de laatste dagen, om nimmermeer te worden verwoest of gegeven te worden aan een ander volk; Eliás die met Mozes was op den berg der Verheerlijking en Maleachi, de profeet, die getuigde van de komst van Elia — van wien eveneens Moroni sprak tot den Profeet Joseph Smith, verklarende dat hij komen zou vóór de intrede van dien grooten en vreeselijken dag des Heeren — waren eveneens daar. De profeet Elia zou in de harten van de kinderen planten de belofte aan hunne vaders gemaakt, voorafschaduwende het groote werk dat verricht moest worden in de tempelen des Heeren in de Bedeeling van de Volheid der Tijden, voor de verlossing van de dooden en de verzegeling van de kinderen tot hunne vaders, opdat niet de geheele aarde geslagen zoude worden met eenen ban en geheel en al verwoest zoude zijn bij Zijne komst. Allen deze, en vele anderen, ook de profeten die geleefd hadden onder de Nephieten en getuigd hadden van de komst van den Zoon van God, waren daar en vermengd onder de groote verzameling, en wachtten op hunne verlossing, want wegens de lange afwezigheid van hunne geesten van hunne lichamen, scheen hun de dood eene slavernij. Dezen onderwees de Heer, en gaf hun macht om, na Zijne opstanding, voort te komen uit den dood, om Zijns Vaders koninkrijk binnen te treden, en daar gekroond te worden met onsterfelijkheid en het eeuwige leven, en hunne werken voort te zetten zooals door den Heer beloofd was

geworden, en om deelhebbers te zijn aan alle zegeningen welke voorbehouden waren voor hen die Hem liefhadden.

De profheet Joseph Smith was daar, en mijn vader Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, en andere uitverkoren geesten die achter waren gehouden om voort te komen in de volheid der tijden om deel te hebben aan het leggen der fondamente van het groote werk der Laatste Dagen, met inbegrip van het bouwen van tempelen en de volvoering van verordeningen daarin voor de verlossing van de dooden, die eveneens in de geestenwereld waren. Ik nam waar dat zij ook zich bevonden onder de edelen en grooten die in den beginne gekozen waren om heerschers te zijn in de Kerk van God. Reeds vóór zij geboren waren, ontvingen zij, met vele anderen, hunne eerste lessen in de wereld der geesten en werden voorbereid om ter juister tijd voort te komen om in den wijngaard des Heeren te werken, ten behoeve van de zaligheid van de zielen der menschen.

Ik zag dat de getrouwe ouderlingen van deze bedeeeling, wanneer zij van het sterfelijke leven scheiden, voortgaan met hun werk om het Evangelie der bekeering en verlossing door de offerande van den Eeniggeboren Zoon van God, te prediken onder hen die in duisternis zijn, en onder de slavernij der zonde in de groote wereld der geesten van de dooden. De dooden, die zich bekeeren zullen verlost worden door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis van God, en nadat zij de straf voor hunne overtredingen hebben betaald, en rein zijn gewasschen, zullen zij een loon ontvangen overeenkomstig hunne werken, want zij zijn erfgenamen der zaligheid.

Aldus werd het visioen van de verlossing der dooden aan mij geopenbaard, en ik geef getuigenis, en ik weet dat deze getuigenis waar is, door de zegening van onzen Heer en Zaligmaker, Jezus Christus. Zoo zij het, Amen.

## VAN UTRECHT NAAR SALT LAKE CITY.

Van dag tot dag bijgehouden door B. Tiemersma.

(*Vervolg van blz. 48.*)

Weer hebben wij ons in eene rij te scharen, op het achterdek, want wij moeten nogmaals, een tweede, passenonderzoek ondergaan. Komen wij dan nooit van boord? Geduld maar, en wachten! Weer worden wij, een voor een, of familie voor familie, in den salon gelaten, en weer zijn wij mede van de eersten. Passen bekeken, enkele vragen gesteld, en ik krijg op mijn kaartje, een klein onontcijferbaar teeken en wordt, met mijn huisgezin, terzijde gezet en heb opnieuw te wachten. Wat is er nu weer? De zaak toch niet in orde? De meesten van de passagiers krijgen een stempel op hun landingskaart en mogen gaan. Een blik uit de patrijspoort zegt ons dat zij mogen landen. We zien

hen over de loopplank gaan, en hun bagage wordt gelost. Dit is een oogenblik van beproeving, Anderen gaan vertrekken en wij worden „gevangen” (?) gehouden. Gelukkig hebben wij lotgenooten. Buurmans leed is troost. De salon vult zich langzamerhand meer en meer met terzijdegezetten. Al die menschen zijn toch geen spionnen of verdachten, en hun wordt de toegang tot de vereenigde Staten toch niet allemaal ontzegd? Te meer niet zou ik zeggen omdat de meesten hunner slechts doorreizen naar Indië. Het zich steeds vermeerderende gezelschap matigt onze vrees, maar toch zijn we niet gerust. We vroolijken elkaar wat op met schertsende opmerkingen, maar de rechte stemming wil er niet inkomen. Wachten onder dergelijke omstandigheden is zoo vervelend. Wat te doen als oas, per slot van rekening, toch nog eens de toegang geweigerd werd? Terugkeeren? 't Zou wel moeten, maar . . . . . zoo zal het niet zijn. Hij die ons tot zoover geleid heeft zal wel verder helpen. Hij weet dat niets dan goede en zuivere bedoelingen ons naar dit land hebben doen vertrekken, en wij wachten dan verder maar kalm af.

Er wordt voor ons, achtergeblevenen, nog een warme maaltijd bereid, ofschoon er nu niet veel meer komt. Eindelijk, na tafel komt een der klerken van den censor naar mij toe en verzoekt mij hem te volgen. Wij nemen onze twee, tot berstens toe gevulde, handvaliezen op en volgen den man met de koperen plaat in het knoopsgat. Wat een plaat! Het lijkt wel een deksel van een schoensmeerdoosje. Hij leidt ons naar de bibliotheek van de eerste klasse. Daar hebben zich, aan verschillende tafels, op hun doode gemak, weer heel wat censor-commissies opgesteld, omringd door achtergehouden passagiers die opnieuw allemaal hun beurt hebben af te wachten. Nogmaals worden wij verzocht plaats te nemen, en ons gemak te zoeken, want het kan nog wel een uurtje duren voor het onze beurt is. Ten slotte valt dat evenwel wat mee, want na verloop van ongeveer een half uur wordt ik, als verantwoordelijk hoofd en heer van vrouw en kinderen, nogmaals aan een kruisverhoor onderworpen. Of ik nota-bene verbonden ben aan een Noorsche courant!? Ik heb Noorwegen nooit gezien behalve dan, een paar weken geleden, de Noorsche fjorden op een afstand. Of ik verbonden ben aan een Engelsche courant! Nog mooier. Neen, natuurlijk. Of ik dan heelemaal niet verbonden ben aan de een of andere courant. Nu gaat mij een licht op. Ja, ik was zeven jaren assistent-redacteur van „De Ster.” Ik zeg zulks en mij wordt gevraagd wat voor een blad „De Ster” is. Ik leg hun uit dat „De ster” een „Mormon-paper” is, uitgegeven te Rotterdam en niets anders behandelt dan onderwerpen van religieuzen aard. Of ik een exemplaar bij mij heb? Neen. ik heb niets anders bij mij dan enkele hoogst noodzakelijke papieren. Of ik een „Mormon” ben. Ja. dat ben ik. Natuurlijk weer of ik in polygamie geloof. Weten dan zelfs



de Amerikanen niets anders van het Mormonisme af dan de lasterpraatjes over het meervoudig huwelijk? Een reusachtig arbeidsveld nog hier, mijn broeders! Neen, noch ik noch mijn kerk „believes in polygamie.” Of dat, wijzende op mijn twee blozende knapen, „boys” zijn. Ja, dat zijn mijn jongens, terwille van wiens toekomst ik naar Amerika kwam. Of ik verwachtte een burger te worden van de „United States.” Vermoedelijk wel. Geen aanmerkingen dus? Eindelijk krijg ik het stempel op mijn landingskaart en . . . . wij mogen van boord.

Wij nemen onze valiezen weer op en als echte landverhuizers stappen wij, als stotersche hanen achter elkaar aan, nogmaals het promenadedek over, de loopbrug door, en . . . . wij zetten voet aan aan wal. Oef, wat een heerlijkheid eens weer vasten grond onder de voeten te hebben. Nu dan toch heelemaal buiten het bereik van de Duitse „submarines” en Engelsche mijnen.

In de bagageloods staan al mijn koffers, manden en zakken bij elkaar. Ik rangschik ze wat beter en scharrel een ambtenaar op, die zich met het onderzoek wil belasten. Ik tref er een die uiterst vriendelijk is. Trouwens alle Amerikanen tot dusver ontmoet, zijn hulpvaardig en voorkomend. Alles moet geopend worden. „I feel sorry for you, but . . . .” Wij openen alles en, eens geopend, kunnen wij elke koffer en mand direct weer dicht maken. Niets behoeft te worden uitgepakt. Wat een wondere geschiedenis. Wel de boel openen maar van onderzoek geen spoor. Was het alleen maar om aan den vorm te voldoen? Het schijnt zoo. Vijftig dollarcenten is alles wat ik te betalen heb, hetwelk mij de opmerking ontlokt of alles in Amerika zoo goedkoop is. „You will find that out for yourself” is het lachende antwoord. Spoedig zal ik het „uitvinden.”

Mijn bagage laat ik, onder de hoede van een vertrouwd expeditie aan de pier en ik treed, met mijn familie, naar buiten. om mij te bewegen onder het drukste straatgewoel dat zich denken laat. Niet minder dan twintig automannen en „cabdrivers” schieten op mij af als wolven op een prooi. „Drive you to the hotel, Sir?” Let me handle your grips?!” „Come here, safe and good!” Allerlei uitdrukkingen, sommige heel, andere half, en de rest in 't geheel niet verstaan, verwarren mij een oogenblik. Ik stap in een auto en geef den naam van een hotel dat ik wensch te bezoeken en dat ik aan boord reeds had uitgezocht. Wij zitten reeds nu het mij pas invalt naar den prijs van de rit te informeeren. 4.50 dollar wordt mij afgevraagd voor een rit van misschien nog geen tien minuten. Dat is mij te veel, en wij allen „jumpen” uit de machine om verder, heel toevallig of een onbewuste zegening? terecht te worden geholpen door een eerlijken „hotelrepresentative” die ons een wagen wijst door een echt paard getrokken. Hij brengt ons „up town”, in een uitstekend en niet te duur hotel. De handbagage, afgeladen, wordt door een onvervalschten



pikzwarten neger handig opgenomen, bij ons in de lift geplaatst, en daar gaan wij . . . de wolken in in een New Yorkschen „skyscraper“? Neen, zoo'n vaart loopt het niet. De prijs die ik betaalde was zeker toch nog zoo heel laag niet, want men brengt ons naar de tweede verdieping slechts, in een der mooiste voorkamers van het hotel, of beter gezegd, in twee, want het valt te begrijpen dat we met zijn vijven niet in een kamer kunnen slapen.

(Wordt vervolgd.)

### Overleden.

**HOEKE WIJKSTRA.** Te Amsterdam overleed 13 December l.l., Broeder Hoeke Wijkstra. Hij was geboren 22 December 1898 en werd 8 Jan. 1908 gedoopt door Ouderling Elgin L. Clawson en bevestigd door Ouderling R. S. Tolland. Broeder Wijkstra viel als slachtoffer van de Spaansche griep.

**CASPER SEBUS.** Te Dordrecht overleed op 19 Januari 1919 Broeder Casper Sebus. Geboren op 7 December 1858, werd hij 29 November 1910 gedoopt door Ouderling John B. N. de Haan en 1 December d.a.v. door denzelfde bevestigd. Broeder Sebus droeg het Aäronische Priesterschap.

### Conferentie-Aankondiging.

De Amsterdamsche Conferentie zal gehouden worden op 23 Februari a.s. Drie vergaderingen zijn belegd en wel 's morgens om 10, 's middags om 2 en 's avonds om 7 uur. De morgen- en avondvergadering zal gehouden worden in het gebouw „Casino“, terwijl de middagvergadering plaats heeft in het gewone vergaderlokaal, Nes 27-29.

Ook zal Zaterdagavond eene huishoudelijke vergadering worden gehouden voor Zendingen, het Locale Priesterschap en Ambtenaren en Ambtenaressen.

Vrienden en belangstellenden, van welke richting ook, zijn beleefd uitgenoodigd deze samenkomsten bij te wonen.

### INHOUD.

Het Eerste Presidentschap der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. . . . .	Blz. 65	de klare lucht. . . . .	Blz. 71
Verslag van de Rotterdamsche Conferentie . . . . .	„ 68	Ontslagen . . . . .	„ 72
Rijnpreekjes . . . . .	„ 71	Visioen met betrekking tot de Verlossing der Dooden . . . . .	„ 73
Een wit kruis gezien in		Van Utrecht naar Salt Lake City . . . . .	„ 77
		Overleden . . . . .	„ 80
		Conferentie-Aankondiging	„ 80

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.